

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **A. K.**, zastoupené Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká 431, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.3. 2010, č.j. OAM-7/ZA-06-K01-2008, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 22.3. 2010, č.j. OAM-7/ZA-06-K01-2008, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 917,-Kč do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ondřeje Rejska.**
- III. **Odměna soudem ustanoveného advokáta Mgr. Ondřeje Rejska se určuje částkou 4.800,-Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím uvedeným shora žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že na základě zjištěného skutkového stavu dospěl k závěru, že žalobkyní tvrzené skutečnosti nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Vyjádřil určité pochybnosti o pravdivosti žalobkyní uváděných motivů, které ji vedly k odchodu ze země původu. Poukázal na to, že žalobkyně uvedla, že v souvislosti s událostmi, při kterých byl zadržen její nevlastní bratr, bylo odsouzeno 20 lidí, zatímco ve výroční zprávě Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání v Kyrgyzstánu za rok 2009, která tyto události popisuje, se hovoří celkem o 32 odsouzených a dále na to, že pokud by státní orgány měly po uvěznění nevlastního bratra žalobkyně na její osobě takový zájem, jaký naznačovala, měly jistě možnost již dříve podniknout vůči ní nějaké kroky. K uvěznění nevlastního bratra však došlo již v říjnu 2008, přičemž žalobkyně až do svého odjezdu z vlasti dne 22. 12. 2009 žila v místě svého bydliště a pracovala, aniž by byla státními orgány jakkoliv kontaktována. Podle žalovaného je velmi nepravděpodobné, že by kyrgyzské státní orgány za tak dlouhou dobu nepodnikly vůči žalobkyni žádné kroky, pokud by na její osobě měly nějaký zájem. Motivy jejího odjezdu ze země původu působí podle žalovaného vykonstruovaně i s přihlédnutím k její rodinné situaci, kdy na jedné straně hovoří o zájmu státních orgánů odebrat majetek místní bohaté elitě a tvrdí, že kvůli nevlastnímu bratrovi je do problémů zatažena celá rodina, zároveň ale v zemi původu zanechala svou dceru s tím, že si ji netroufala vzít s sebou. Přitom dcera podle sdělení žalobkyně rovněž vlastní akcie, na které žalobkyně odkazuje jako na součást svého majetku a tedy zdroj tvrzených potíží. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobčiny důvody k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly jiné, než jí tvrzené, když s ohledem na její nelegální vstup na území České republiky (dále jen ČR) za skutečný důvod její žádosti považuje snahu o legalizaci pobytu. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že po zhodnocení výpovědí žalobkyně o okolnostech jejího pobytu v Kyrgyzstánu před odchodem ze země a posouzení jejich hlavních motivů odchodu a písemných informací o situaci v Kyrgyzstánu, dospěl k závěru, že jí v případě návratu nehrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení či trest.

Ve včas podané žalobě žalobkyně namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zkrácena na svých právech. Dle jejího názoru žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Dále namítala porušení ustanovení § 12 § 14 a § 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby uvedla, že se žalovaný odpovídajícím způsobem nevypořádal s materiály, které předložila v průběhu řízení, jež popisují jednotlivé případy porušování lidských práv v zemi původu a stejně tak se řádně nevypořádal s obsahem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a skutečnostmi,

kteřé uvedla při ústním pohovoru a ve svých písemných prohlášeních. Pochybnosti žalovaného k jejím tvrzením považuje za nepodložené a neodůvodněné. Hlavním impulsem pro opuštění země byl telefonát s jejím známým, dle kterého byla zařazena do islámské organizace a má být obviněna. Ač žalobkyně neuvedla, že by se toto upozornění vztahovalo také na její dceru, žalovaný se v napadeném rozhodnutí pozastavoval nad tím, že v zemi původu zanechala svou zletilou dceru. Za nepodloženou spekulaci považuje závěr žalovaného o skutečném důvodu její žádosti, a to snaze o legalizaci pobytu, když takovému závěru dle žalobkyně nic nenasvědčuje. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní výpovědi žalobkyně, opatřené podklady a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuváděla skutečnosti, na základě kterých by jí mohla být udělena určitá forma mezinárodní ochrany. Sama vypověděla, že žádné konkrétní potíže v zemi původu neměla, není členkou žádné islámské organizace a nedopustila se žádného protiprávního jednání. Žalovaný vyslovil určité pochybnosti ohledně věrohodnosti příběhu žalobkyně (odkázal na str. 4 napadeného rozhodnutí). Uvedl, že k uvěznění nevlastního bratra žalobkyně došlo již v říjnu 2008, avšak žalobkyně do svého odjezdu z vlasti dne 21. 12. 2009 nerušeně žila v místě svého bydliště, pracovala, aniž by byla vůbec kontaktována. Žalovaný proto považuje obavy žalobkyně v tomto směru za neopodstatněné. Poukázal na to, že žalobkyně v žádosti mimo jiné uvedla, že v Kyrgyzstánu platí, že pokud se něco stane někomu z rodiny, tak se to týká celé rodiny. Není proto dle jeho názoru logické a pravděpodobné, že by v zemi původu v případě skutečného ohrožení zanechala svoji dceru. Dále uvedl, že k žalobě byly doloženy aktuální informace o současné situaci v Kyrgyzstánu v dubnu 2010, avšak na tento stav správní orgán nemohl reagovat, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno již dne 22. 3. 2010. Konstatoval, že v současné době je situace v Kyrgyzstánu hodnocena jako stabilizovaná, byla schválena nová ústava, i když na jihu země nelze vyloučit různé lokální konflikty, jak se uvádí v Informaci MZV ČR č.j. 107313/2010-LPTP ze dne 7. 6. 2010. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně v průběhu řízení před soudem předkládala důkazy, a to různé novinové články získané z internetu, ručně psané poznámky, fotografie z novin s ručně psanými poznámkami v ruském i českém jazyce o současné situaci v Kyrgyzstánu.

Soud žalobu projednal při jednání konaném dne 22.9. 2011 za přítomnosti tlumočnicka do jazyka ruského. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 6.1. 2010 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, dne 26.1. 2010 s ní byl proveden pohovor. V jejich průběhu uvedla, že je kyrgyzské národnosti, bez vyznání, nebyla politicky organizována, není a nebylo proti ní vedeno trestní stíhání.

Vlast opustila 22.12. 2009. K důvodům opuštění vlasti sdělila, že její příbuzný (syn její tety, kterého vychovávala její druhá matka, dále jen „nevlastní bratr“) byl v roce 2008 obviněn z příslušnosti k islámské organizaci a spolu s dalšími 20 lidmi byl odsouzen k 16-ti letům odnětí svobody a jeho majetek byl zabaven. Rodina se o jeho zatčení dozvěděla od známého. Uvedla, že jejich rodina je bohatá, a proto si myslí, že uvedené zatčení souvisí s majetkem i s politikou. Objasnila, že dne 21.12. 2009 k nim přijel řidič jejich známého, který je vysoce postaveným pracovníkem ministerstva vnitra. Žalobkyně k němu nastoupila do auta, řidič jí předal mobilní telefon a pak hovořila s tímto známým, který jí doporučil, aby do 24 hodin opustila Kyrgyzstán. Varoval ji, že na ni přišly nějaké materiály podle kterých byla také zahrnuta do islámské organizace a má být obviněna. Po telefonátu řidič zničil SIM kartu. Nechala dceru u matky, zajela si do bytu pro šperky a cenné věci a ještě v noci odjela. Cestovala minibusem do Moskvy a odtud kamionem ilegálně do ČR. Uvedla, že považují její rodinu za představitele islámské organizace, ač ona jejím členem nebyla. Obávala se o svůj život, její nevlastní bratr byl mučen. Dále uvedla, že až do předmětné události si žila v Kyrgyzstánu dobře. V případě návratu se obává uvěznění, poměrů ve věznicích a zabití. Dne 7.1. 2010 doložila ručně psané prohlášení, v němž uvedla, že ombudsman Kyrgyzstánu provedl šetření ohledně skupiny odsouzených, v níž byl i její nevlastní bratr s tím, že obhájci lidských práv označily použité represe za nepřiměřené. Požádala o udělení doplňkové ochrany z obavy hrozícího nebezpečí ohrožení života a zdraví. Při pohovoru dne 26.1. 2010 popsala svůj život ve vlasti. Narodila se v rodině inteligence, byla dobře situovaná. Žila s dcerou ve svém bytě v hlavním městě Biškeku. K důvodům svého odchodu z vlasti zopakovala událost z 21.12. 2009, kdy za ni přijel řidič jejího známého vysoce postaveného pracovníka MV a po telefonátu s ním na jeho doporučení narychlo opustila vlast. Vysvětlila, že v roce 2008 se v Ošské oblasti konaly oslavy místního svátku, kterých se zúčastnil i její nevlastní bratr. Dne 6.10. 2008 byl spolu s dalšími zadržen, následně byl bit a šikanován. Byl odsouzen k odnětí svobody na 16 let a zabavili mu jeho majetek. Uvedla, že milice zatčené byla a nutila je, aby uvedli, jaký mají majetek a jaké příbuzné. Obávala se, že někdo z nich řekl, že ona patří do rodiny. Potvrdila, že není členkou žádné islámské organizace, ale myslí si, že nyní v její vlasti dochází k jakési čistce, likviduje se elita. Její rodina byla dobře situovaná, a viděla jak jejímu příbuznému zabavili majetek. Z těchto důvodů uposlechla rady svého známého a vlast opustila. K dotazu žalovaného uvedla, že po odsouzení nevlastního bratra až do svého odjezdu neměla žádné problémy, normálně chodila do práce, žila ve svém bytě. Nikdy neměla ani žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy své země původu. Dceru zanechala ve vlasti, sama nevěděla co bude s jejím životem, a proto ji s sebou nevzala. Dne 1. 3. 2010 doplnila ručně psané prohlášení s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 54/2009, který dokládá špatný stav dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu a skutečnost, že nemůže být považován za demokratický právní stát ani za bezpečnou zemi původu. Dále popsala případ odsouzení svého nevlastního bratra, odkázala na informaci Mezinárodního Výboru na ochranu novinářů, podle které byl v roce 2009 ve světě zaznamenán vysoký počet zabitých novinářů, s tím, že

v Kyrgyzstánu byli zabiti dva novináři. Popsala případy uvěznění a zmizení ochránců lidských práv.

Krajský soud v Hradci Králové svým rozsudkem ze dne 29.9. 2011, č.j. 32Az 6/2010-231 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odůvodnil, že žalobkyně nebyla ve své vlasti nijak politicky činná ani organizovaná, nemohla být proto ani pronásledována ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení nebylo rovněž prokázáno, že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Potvrdila, že do odjezdu z vlasti neměla žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy. Zemi původu opustila na základě jediného telefonátu, kterým byla upozorněna, že by mohla mít potíže, protože ji státní orgány na základě jistých blíže neobjasněných dokumentů považují za příslušnici islámské organizace, aniž by uvedla bližší informace o této organizaci, její název apod. Žalobkyně spojuje své obavy se zatčením svého nevlastního bratra (říjen 2008), i když více než rok po jeho zatčení až do dne svého odjezdu žádné potíže se státními orgány neměla. Nebyla v zemi původu vystavena žádnému jednání, které lze považovat za pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu. Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Podklady, které žalovaný k posouzení případu žalobkyně a jí tvrzenému důvodu odchodu ze země původu shromáždil, lze označit za standardní a dostačující. Nové skutečnosti, které žalobkyně uvedla při jednání, a to národnostní otázku ohledně svého smíšeného původu a zejména obavu o osud svého nevlastního bratra pro jeho smíšený kyrgyzsko-uzbecký původ a rovněž skutečnosti ohledně zmizení své zletilé dcery, krajský soud odmítl s odkazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. Za správné, zákonné a zjištěným informacím odpovídající považoval krajský soud i neudělení azylu podle ust. § 13 zákona o azylu, protože v případě žalobkyně neshledal pro jeho aplikaci podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle ust. § 12 nebo § 14 zákona o azylu. Žalovaný měl rovněž dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu a krajský soud neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití. K doplňkové ochraně krajský soud uvedl, že žalovaný vycházel z informací uvedených žalobkyní i získaných v průběhu správního řízení, které byly relevantní v době vydání napadeného rozhodnutí. Z dokumentů, které žalobkyně předkládala v průběhu přezkumného řízení, z úřední činnosti i ze sdělovacích prostředků bylo krajskému soudu známo, že v dubnu 2010 došlo v Kyrgyzstánu ke státnímu převratu a tím se dočasně změnila situace pro rozhodnutí ve smyslu ust. § § 14a zákona o azylu. V době rozhodnutí krajského soudu však již byla situace v Kyrgyzstánu stabilizovaná a země se připravovala na prezidentské volby (říjen 2011). Krajský soud shrnul, že neuvedla-li žalobkyně žádnou perzekuci vůči své osobě ze strany státních orgánů Kyrgyzstánu, nelze dospět k závěru, by v případě jejího návratu do vlasti byla ohrožena vážnou újmou ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. V Kyrgyzské republice v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a vycestování žalobkyně nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Důvody pro postup

podle ust. § 14b zákona o azylu krajský soud rovněž ve shodě se žalovaným neshledal.

Tento rozsudek napadla žalobkyně kasační stížností, které Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 29.2. 2012 č.j. 7 Azs 8/2012-61 vyhověl, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, současně krajskému soudu uložil, aby v novém rozhodnutí rozhodl i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku uvedl, že „v řízení o udělení mezinárodní ochrany musí ministerstvo často rozhodovat v důkazní nouzi. Za této situace je nutné zohlednit i charakter země původu žadatele o azyl, způsob výkonu státní moci v ní, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Je-li například o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizením osob, častému používání mučení atd., pak tyto skutečnosti musí ministerstvo zohlednit v situaci důkazní nouze, a to ve prospěch žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován. Není však jeho povinností, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností ministerstva, aby v pochybnostech shromáždilo všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). V dané věci podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud vycházel, stejně jako ministerstvo, z nedostatečně zjištěného stavu věci a jeho závěry vycházejí z víceméně spekulativních úvah bez reálného podkladu. Jediným konkrétním důvodem pro zpochybnění pravdivosti tvrzení stěžovatelky byla skutečnost, že v období od října 2008, kdy byl zatčen její nevlastní bratr, až do jejího odjezdu ze země původu v prosinci 2009 neměla žádné potíže se státními orgány Kyrgyzstánu. Stěžovatelčina skutková tvrzení jsou přitom konzistentní a ministerstvem vytýkaný rozpor mezi její výpovědí a výroční zprávou Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání v Kyrgyzstánu za rok 2009, který se týká počtu odsouzených osob, není natolik zásadní, aby bez dalšího měl za následek její zjevnou nevěrohodnost. Stěžovatelka uváděla, že její obava z pronásledování či vzniku vážné újmy ze strany státních orgánů Kyrgyzstánu souvisí se zatčením a odsouzením jejího nevlastního bratra pro jeho údajnou příslušnost k islámské organizaci. Skutečnost, že k tomuto soudnímu procesu došlo, je přitom podle citované výroční zprávy nesporná. Vzhledem ke stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu nelze tato tvrzení bagatelizovat a bez řádně zjištěného stavu věci dovodit, že stěžovatelčiny obavy jsou neopodstatněné pouze proto, že pokud by o ni státní orgány skutečně měly zájem, neměly by důvod ji nechat více než rok bez povšimnutí. Je proto nezbytné, aby byl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, zejména s ohledem na výše uvedená tvrzení stěžovatelky. Stěžovatelku je především třeba řádně vyslechnout ke všem okolnostem jí tvrzeného skutkového stavu, např. kdo konkrétně byl jejím informátorem z ministerstva vnitra, jak toho člověka znala, aby mu mohla bezvýhradně důvěřovat, zda a jakým způsobem se stýkala se svým nevlastním bratrem před jeho zatčením, zda měl

někdo v rámci širší rodiny potíže se státními orgány, zda ona sama měla nějaké potíže při odjezdu ze země původu, proč nemohla vzít s sebou i svou dceru, zda neměla obavy ze stejných důvodů jako u své osoby o ni, atd. Teprve po takto doplněném dokazování, popř. provedení dalších důkazů, bude možno posoudit důvodnost stěžovatelčiny žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.

V novém řízení projednal krajský soud žalobu při jednání dne 8.11. 2012 za přítomnosti tlumočníka do jazyka ruského. Zopakoval dosavadní průběh řízení a konstatoval podstatné závěry zrušujícího rozsudku NSS. Provedl důkaz listinami doloženými žalobkyní, a to zprávou Českého červeného kříže ze dne 26.4. 2012 a aktuálně ze dne 26.10. 2012 o tom, že pátrání po dceři žalobkyně v Kyrgyzstánu zůstalo bezvýsledné, lékařskými zprávami ze dne 9.3. 2012, 14.3. 2012, 25.10. 2012, z nichž vyplývá, že žalobkyně trpí ulcerací jícnu a je léčena. Dále byla předložena souhrnná zpráva organizace Human Rights Watch z ledna 2012 o situaci v Kyrgyzstánu v níž se uvádí, že v souvislosti s vyšetřováním událostí z června 2010 (etnické střety) bují mučení a svévolné zadržování, nejsou dodržovány mezinárodní standardy spravedlivého procesu. Soudy jsou zaujaté. Obžalovaní, většinou Uzbekové jsou shledáni vinnými a odsouzeni k odnětí svobody od několika let až na doživotí na základě důkazů získaných mučením.

V závěrečném návrhu zástupce žalobkyně odkázal na závěry rozsudku NSS, který uvedl, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci. Odkázal na své přednesy učiněné v předchozím řízení a zdůraznil, že nebyly obstarány aktuální a řádné informace o zemi původu žalobkyně. Zopakoval, že žalovaným použitá Zpráva MZV ČR ze dne 19.6. 2008 byla ze strany žalovaného hodnocena nekorektně, kdy tato zpráva rozlišuje „oficiální“ a „neoficiální“ informace o zemi původu žalobkyně, a proto z ní nelze vycházet. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobkyně požadovala přiznání náhrady nákladů řízení v podobě cestovního, které později specifikovala a doložila ve výši 917,-Kč. Zástupce žalobkyně účtoval na odměně soudem ustanoveného zástupce jeden úkon právní služby za 2.100,-Kč a jeden režijní paušál ve výši 300,-Kč za účast při jednání krajského soudu a jeden úkon právní služby za 2.100,-Kč a jeden režijní paušál ve výši 300,-Kč za řízení o kasační stížnosti, celkem tedy 4.800,-Kč.

Pověřený pracovník žalovaného ponechal konečné rozhodnutí na úvaze soudu. Náklady řízení nežádal.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Z výše uvedeného je zřejmé, že v důsledku vytčených vad učiněných Nejvyšším správním soudem, a to nedostatečně zjištěnému stavu věci, ke kterému došlo již v řízení před správním orgánem a které je tak povinen respektovat i krajský soud, je nezbytné podrobně vyslechnout žalobkyni ke všem okolnostem jí tvrzeného skutkového stavu a podle jejích výpovědí případně doplnit důkazní řízení o další

zprávy a informace ze země původu žalobkyně, zejména i aktuální, na základě kterých pak žalovaný správní orgán opětovně rozhodne a přesvědčivě objasní skutkové okolnosti projednávané věci. Vzhledem k tomu, že vytýkané vady řízení se týkají pochybení žalovaného ve správním řízení, nezbylo krajskému soudu než v souladu s ust. § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm správní orgán doplní dokazování v rozsahu uloženém Nejvyšším správním soudem, když krajský soud jsa vázán jeho právním názorem se k jeho závěrům přiklonil a dovoluje si na ně plně odkázat. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Výrok II. o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má úspěšný účastník právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšná žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení v podobě specifikovaného cestovného z místa hlášeného pobytu do Hradce Králové dvakrát k jednání soudu a třikrát za účelem porady s advokátem, které byly řádně doloženy přiloženými jízdenkami v celkové výši 917,-Kč. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku II. uvedeno.

Žalobkyni byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta za dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (písemné podání soudu týkající se věci samé- kasační stížnost), účast při jednání krajského soudu dne 8. 11. 2012 podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“) a 2 režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 4.800,-Kč. Přiznaná odměna bude ustanovenému zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost je nepřipustná v případech vymezených v § 104 s. ř. s.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 8. listopadu 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně